

T I L L V Ä G E N S S L U T

Vår lägerplats n:r 133, där vi rest våra tält på kvällen den 7 december 1934, var ur geografisk synpunkt av mycket stort intresse. Här hade vi korsat och lämnat bakom oss den yttersta och sista randkedjan i Peishans bergssystem och befunno oss vid norra randen av det ökenbälte, som, fjorton mil brett, skiljer Peishan i norr från Astin-tagh i söder. Till själva kammen av sistnämnda systems randkedja uppgick avståndet till sjutton mil. Det är detta ökenbälte som av östturkarna kallas Kum-tagh eller "Sandbergen", ett namn som hänsyftar på de mäktiga, likt bergskedjor hopade sanddynerna i dess inre.

På samma gång som Kum-tagh-öknen skiljer två bergssystem från varandra utgör den också en föreningslänk mellan två stora ökenområden, i väster Tarimbäckenets sandhav Takla-makan och i öster den egentliga, stora Gobiöknen.

Från lägret n:r 133 borde vi ha i västsydvästlig riktning omkring elva mil till den närmaste delen av nya Lop-nors östra strand och till Altmisch-bulak borde det vara 16,5 mil i rak linje mot västnordväst.¹

¹ Såsom framhållits i noten på sidan 283 befunno vi oss sannolikt något längre åt väster.